

hvorpaa hans Navn og Hjemsted skulle findes angivne med Bogstaver af mindst 4 Tommers Højde. Det har hidtil været en Mangel, at naar man har set Stenfiskere, som have ligget og opfisket Materiale lige op ad ens Kyst, har man ikke haft nogen Mulighed for at faa dem til at opgive deres Navne, da saadanne Sager kun vare henviste til privat Søgemaal, og vedkommende altsaa kunde nægte Adgang til deres Skib og ganske simpelt kunde sejle deres Vej, saaledes at en Tiltale ikke kunde komme i Stand. Endelig er der i § 11 sket den Hovedforandring, at Sagerne i Stedet for at være private Politisager nu skulle være offentlige Politisager. I Henhold til, hvad jeg har udtalt, vil det høje Ting forstaa, at jeg betragter det nu foreliggende Forslag som en absolut Forbedring fremfor det oprindelige. I § 1 er Lovforslaget ogsaa forbedret meget betydelig i Forhold til det Forslag, der fremkom i Fjor. Jeg omtalte før, at denne Paragraf tidligere fastsatte, at ud over 4 Fods Dybde og 100 Alen fra Strandbredden kunde Forbudet ikke nedlægges. Disse Afstande ere fuldstændig opgivne i Forslaget, der nu ikke angiver Grænser for, hvor langt Forbudet kan nedlægges, og Synsmændene kunne altsaa efter de forhaandenværende Omstændigheder nedlægge Forbud saa langt, som de anse det nødvendigt for Kystsikringen. Dermed er min Hovedindvending mod denne Affattelse af det private Lovforslag bortfaldet. Der er imidlertid i § 1 endnu et Punkt, som har givet og sandsynligvis ogsaa vil give Anledning til Meningsforskjel og Uenighed. Det er nemlig den Bestemmelse, som i det oprindelige Forslags § 2 lød saaledes — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse det —: „Den Ejer eller Bruger, som erhverver et saadant Forbud nedlagt, afskærer sig derved — for den Tid og den Kyststrækning, Forbudet gælder — fra Retten til at borttage de Genstande, Forbudet omfatter, ogsaa fra den ham selv tilhørende Del af den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred.“ Da dette Forslag kom frem i Fjor, erklærede jeg, at det forekom mig, at det kom i betænkelig Kollision med Ejendomsretten, og at der derved fremkom det unaturlige Forhold, at medens vedkommende Ejer ikke havde Adgang til at borttage noget som helst fra den vedkommende Del af hans Ejendom, som uimodsigelig var hans Ejendomsret undergivet, kunde han ikke forhindre, at f. Eks. Sognekommunen forsynede sig med Vejmateriale der, hvor han selv ikke havde

Lov til at tage det mindste. Denne Bestemmelse har været Genstand for megen Diskussion i det andet Ting, og ved anden Behandling blev den — den findes nu i Forslagets § 1 — rettet til, at det dog ikke skal være Ejeren eller Brugeren forment herfra — nemlig fra den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred — at borttage de Ting, Forbudet omfatter, til Brug i hans egen Husholdning eller Have, eller for at anvende dem til bedre Sikring af den samme Del af hans Kyststrækning, hvorfra de borttages. Dette var jo noget bedre. Udtrykket „i hans egen Husholdning“ var ganske vist ikke saa heldigt, men i det hele taget maatte det erkendes, at det var en væsentlig Forbedring af det forelagte Forslag. Ved tredje Behandling blev Bestemmelsen saa yderligere forandret saaledes at den nu lyder saaledes: „Nedlægges Forbudet, omfatter det ogsaa den tilsvarende Strækning af den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred. Dog skulle Synsmændene, hvis de skønne det forsvarligt under Hensyn til Kystfredningen, kunne tillade Ejeren eller Brugeren herfra at borttage de Ting, Forbudet omfatter, til hans eget private Brug, eller for at anvende dem til bedre Sikring af den samme Del af hans Kyststrækning, hvorfra de borttages.“ Det høje Ting vil altsaa se, at de oprindelige Bestemmelser have undergaaet to Forandringer uimodsigelig til det bedre. Hvorvidt Lovforslaget vil tilfredsstille det høje Ting her, kan jeg selvfølgelig ikke have nogen Mening om, men det vil blive det eventuelle Udvalgs Sag at afgøre, hvorvidt den nuværende Form er tilstrækkelig garanterende for Ejendomsrettens Ukrænkelighed, men jeg skal kun udtale, at for saa vidt det lykkes det høje Ting her i Forening med det andet Ting at komme over dette Punkt, som for mig er det vanskeligste i denne Lov, saa maa jeg i øvrigt udtale, at jeg betragter Loven i den Form, hvori den her foreligger, som en Forbedring, og at jeg kunde ønske det gennemført, naturligvis med de enkelte Ændringer, som det høje Ting kunde ønske at faa indført.

Steffensen: Det Forslag, som her foreligger, blev fremlagt i det andet Ting under Titel af „Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 23de Januar 1862 angaaende Indskrænkning i Adgangen til at borttage Sten, Ler, Sand, Grus og deslige fra Forstranden“. Under Forhandlingerne i det andet Ting er man bleven enig om, at det vilde være det rigtigste i Stedet for at